

Η ΔΕΣΠΟΣΥΝΗ ΔΕ ΜΑΛΕΠΕΡ¹⁾.

Η θελαυτόπολος ώθησε πλησίον της Κυρίας της μικρών τράπεζαν, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἀπέθεσε, μεταξὺ δύο κηρίων, μικρὸν κιβώτιον. Η Κυρία δὲ Μαλεπέρ τὸ ξύνοιεν· ήσαν δὲ ἐν αὐτῷ διάφοροι θήκαι, εἰς χωρίσματα βελούδινα, διὰ ζάχαριν. διὰ καρφὲς καὶ δύο μικρὰ κυμβία ἀργιλόπλαστα, αὐτὰ ταῦτα τὰ εὑρισκόμενα τώρα ἐπὶ τῆς ἐστίας. . . .

— Α ! ἐψιθύρισα συμπιεζών διὰ τῶν χειρῶν τὸ μέτωπόν μου, καλὰ τὸ ἔλεγον ἐγώ ! . . .

Ο Μαρκέσιος Θεωρήσας με ἔχαμογέλασεν ὀλίγον καὶ ἐξηκολούθησεν,

— Οταν δ καφρές ἔγεινεν, η Κυρία δὲ Μαλεπέρ πληρώσασα ἡ ἴδια τὰ δύο κυμβία μοὶ ἐπαρουσίας τὸ ἐν καὶ λαβούσα τὸ ἔτερον, εἶπεν. — Δεσποσύνη Βωαναί, εἰδοποίησον τὴν θυγατέρα μου, ὅτι ἀναμένω αὐτήν· τίποτε περισσότερον μὴ τῇ εἴπης, σὲ παρακαλῶ.

Ἐρήγησα, ἄφωνος διέμεινα· η Βαρωνίς ρειδίσσα διὰ τὴν συστολὴν μου ταύτην μὲν εἴπε σχεδὸν εἰρωνικῶς. — 'Εὰν ησθε κόρη ἵσως ητο συγχωρητέα τοικύτη συστολή· καὶ σιωπήσασα ἐπὶ μικρὸν ἐπρόσθεσε μετὰ τόνου σοναρωτέρου, — Η κόρη μου ἀγνοεῖ διτι ηλθετε, καὶ διὰ τοῦτο μὴ ἀπορήσητε, ἐὰν δὲν σᾶς ὑποδεχθῇ δύοις σᾶς ἀνήκει.

— Πρὸς τὸ παρόν οὐδὲν ἀξιῶ, εἴπον ἐντόνως, ἐλπίζω μόνον νὰ κατασταθῶ ἀξιος τῆς προωρισμένης μοι εὐδαιμονίας.

Κατ' αὐτὴν σχεδὸν τὴν στιγμὴν εἰσῆλθε καὶ ἡ δεσποσύνη δὲ Μαλεπέρ μὲ βῆμα ἐλαφρὸν διὰ τῆς ἀντιθέτου θύρας. 'Αλλ' ἰδοῦσά με ἐστάθη ἀποτόμως καὶ μὲ ἕρανη διτι ἐδοκίμασε νὰ φύγῃ. Ή μήτη της ἡγέρθη τότε, ἐπειδὴ φαίνεται ἐννόησε τὸν δισταγμόν της, καὶ ἐπανήγαγεν αὐτὴν διὰ τῆς χειρὸς, λέγουσα μοι περιχαρῶς. — Σᾶς παρουσιάζω τὴν κόρην μου, Κύριε Μαρκέσιε· η μοναξία, βλέπετε, τὴν κατέστησεν ἀγρίαν, ἀλλ' ὅταν συναντηστραφῇ τὸν κόσμον θέλει συνοικειωθῆ.

Η νέα κόρη ἀνταπεκρίθη μόνον δι' ὑποκλίσεως εἰς φιλοφρονητικὸν τινα λόγον τὸν ὅποιον ἐψιθύρισε καὶ ἐκάθισε μετὰ ταῦτα σύννους, ψυχρὰ καὶ σχεδὸν ἀγέρωχος. Πραγματικῶς ἡ ζοφερὰ αὐτὴ διάθεσις, ήν ή μήτη της ἐπροσπάθει νὰ δικαιολογήσῃ, προέβαινε μέχρις ὑπερβολικῆς συστολῆς, μέχρις ἐντελοῦς ἐλλείψεως φιλαρεσκείας· τοσοῦτον δύμας θέλ-

γητρον εἶχεν ἡ μορφὴ της, ὥστε μὲ δλην τὴν φινερὰν ἀδιαφορίαν της ἀκαταμαχήτως εἴλκε τὰς καρδίας. Η παρούσα εἰκὼν μικρὰν ἰδέει περὶ τοῦ ἐξαιτίου τούτου πλάσματος· ποίκιλον τρόπῳ γραφίς ηδύνατο νὰ παραστήσῃ τὸ δροσερὸν χρῶμα της, τὴν γλυκυτάτην λάμψιν τῶν βλεμμάτων της, τὸ ἡδυπαθής μειδίαμά της; Ή! νχι, ητο θαυμασίως ὡραία, ἔχουσα τὸ ἀκαταμάχητον ἐκεῖνο θέλγητρον, τὸ δελεάτιν τὸν πρῶτον ἀνθρωπον, καὶ τὸ ὅποιον τὸν ἴδιον αὐτὸν ὅφιν ηθελε μαγεύσει, ἐὰν πεπλασμένος ητο ἐκ τῆς θυητῆς ήμῶν ὅλης. Κατεβέλχθην ὑπὸ τῆς ὡραιότητος τῆς κόρης ταύτης, ή δὲ ταραχὴ τῆς ψυχῆς μου τοσοῦτον μεγάλη ὑπῆρξεν, ὥστε ἔχασα τὴν παρουσίαν τοῦ πνεύματός μου καὶ θά μὲ ἐνόμισαν ἀναμφιβόλως εὐθήνη κατ' ἐκεῖνην τὴν ἐσπέραν, καθ' θν ἐγώ κατὰ πρώτην φορὰν ησθάνθην ὅτι ἐμμανῶς ηρχούσον ν' ἀγαπῶ.

— Η Κυρία δὲ Μαλεπέρ ἔπινε τὴν καφρέ της διὰ μικρῶν δοφημάτων, δίδουσα πάντοτε αὐτὴν τροφὴν εἰς τὴν συνομιλίαν.

— Άκριβή μου, εἴπε ρίπτουσα βλέμμα ἐπὶ τοῦ ἀπλοῦ στολισμοῦ τῆς θυγατρός της, διατί εἰσαι τόσον κακῶς ἐνδεδυμένη μὲ αὐτὴν τὴν Ἰνδικὴν ἐσθῆτα καὶ πέδιλα ἀνευ πτερωνῶν; Καὶ τὴν κόμην σου, πῶς τὴν ἔχεις οὔτω χρημῆλα δεδεμένην καὶ χωρίς πούδραν; φαίνεται δὲν σ' ἐκτένεις σήμερον η Βωαναί, καὶ διὰ τοῦτο εἰσαι τόσον ἀσχημός.

— Τρόβντι! μητέρ μου, ἐψιθύρισεν η νέα κόρη ὑψοῦσα τοὺς δόφιχλιμοὺς ἐπὶ καθρέπτου εὑρισκομένου ἐνώπιον της, καὶ ἐντὸς τοῦ δποίου πρὸ ἐνὸς τετάρτου ἐθυμάζον ἐγὼ τὴν ὡραίαν κόμην της μεμερισμένην εἰς ἀτημελήτους βοστρύχους καὶ ἀνηρημένην διὰ κτενίου ἐκ χελωνοστράκου, τὴν διεκρίνειαν τῆς ἐπιδερμίδος της καὶ τὸ κομψὸν ἀνάστημα της, τὸ μόλις περισφιγγόμενον ἐντὸς Ἰνδικῆς ἐσθῆτος κυανῆς μὲ μεγάλως κλαδία. Άμα ἀπήντησε τὸ βλέμμα μου εἰς τὸν καθρέπτην ἐστρέψε πάρκυτα τὴν κεφαλὴν ἐξ ἀμηχανίας μᾶλλον η δειλίας.

— Συγχωρήσατέ την, Κύριε, ἐξηκολούθησεν η Βαρωνίς ἀπευθυνθεῖσα πρὸς ἐμέ· δέν ἐγνώριζεν ὅτι θὰ εἰχομεν ξένον τὴν ἐσπέραν ταύτην, ἀλλώς ηθελεν ἐνδυθῆ καταλλήλω; διὰ τὸν δεῖπνον. Ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ ἐπιμελῆται τὴν ἐνδυμασίαν της, ἀλλὰ δέν μὲ ἀκούει, δισχυρούμενόν πάντοτε, ὅτι δέν δύναται νὰ περιπτήσῃ μὲ πέδιλα ὑψηλότερωνα.

— Η δεσποσύνη ἔχει κατά τι δίκαιον, ἀπεκρίθην, εἰναι πραγματικῶς δύσκολον νὰ κρατῇ τις

(1) Συνέχεια ἀπὸ φυλλαδίου 62.

έσυτὸν εἰς ἴσοσταθμίαν μὲν ποδημάτια ὡς τὰ ἔδικά σας, Κύρια Βαρωνίς.

— Καθόλου, ὑπέλαβεν αὕτη ζωηρῶς· δὲν εἶναι παρὰ συνήθεια· ἐγὼ δὲν δύναμαι νὰ κάμω οὔτε ἐν βῆμα ἕξω τοῦ δωματίου μου μὲ σανδάλια, ἐνῷ μὲ τὰ μικρὰ ταῦτα ὑποδημάτια περιπατῶ κάλλιστα.

Καὶ προέθεσε τὸν μικρὸν πόδα αὔτης, ὑποδημάτιον μὲ τὸν παχύδοζὸν ἐκεῖνον τρόπον, κατηπώσα διὰ τῆς πτέρυντος τὸν τάπητα. Επρόσθεσε δὲ ἔπειτα μὲ ἀναστεναγμόν.—Ἐχόρευσα μὲ τοιαῦτα ὑποδημάτια εἰς τινὰ χορὸν προσωπιδοφόρων, ἐν τῷ μεγάρῳ τοῦ Πειραιεώς, ὅπου μετέβην ἐνδεδυμένη ὡς ποιμενίς. Πόσος καιρὸς ἔκτοτε παρῆλθεν!

Ἐπειτα μεταβαίνουσα ἀπὸ τὰς παιδαριώδεις εἰς σοβαρωτέρας ιδέας ἐπιχέλαβεν,—Ω! εἶναι φριχτὸν, Κύριε, νὰ ζῆτε, ω; ζῶμεν ἡμεῖς, μικρὰν τῶν συναναστροφῶν, σχεδὸν ἄνευ συγκοινωνίας μετὰ τοῦ κόσμου. Ότε ἥλθον εἰς τὰ ἄγρια ταῦτα μέρη δὲν ἐφανταζόμην, διὰ τοῦτο ταφῆ διὰ παντὸς ἐνταῦθα οὐστα νέα καὶ ἔχουσα ἀρκετὰ ἐτὴ ἔμπροσθέν μου, ἔλεγον διὰ τοῦτο μὲν μάλιστα μερικὰ ὡστε ν' ἀπολαύσω τὸν κόσμον, καὶ διὰ τοῦτο ὑπέμεινα τὴν ἐρημίαν μου καὶ τὴν πλῆξιν μου, ἀφίνουσα ἀδικφόρως νὰ παρέρχηται ὁ καιρὸς καὶ η νεάτης μου νὰ μ' ἀποχαιρετῇ. 'Ο Βρῶνος ἀπὸ εὐγένειαν κινούμενος θήλεις νὰ μ' ἐπαναγάγῃ εἰς Παρισίους, ἀν καὶ ἡγάπα τὴν ἔξοχήν ἀλλ' ὅσπεις τὴν ἀνοίξιν καὶ τὸ φθινόπωρον ἐγίνετο λόγος περὶ τοῦ ταξιδίου τούτου, πάντοτε ἐμποδίζόμην, ἔνεκ τῶν πολλῶν τέκνων, τὰ δύοια ἀπέκτησα. Εάν δὲν ἐτακτοποίουν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὸ κατάλυμά μου, καὶ ἔάν δὲν εἴχον μετέμοι τὴν καλὴν Βαρωνίην θήλειον ἀποθάνει ἐκ τῆς πλήξεως καὶ τῆς ἀνίας.

— Εὔτυχῶς οὓς ἀπέμεινεν ἐν τέκνον, Κύρια Βαρωνίς, ἀπεκρίθην μετὰ συστολῆς, καὶ ἐνασχολουμένη εἰς τὴν ἀνατροφὴν τῆς θυγατρός σας διεσκεδάζετε ἀναμφίβολις τὴν μοναξίαν σας.

— Εἶναι ἀληθὲς, ἀπεκρίθη αὕτη κύπτουσα πρὸς τὴν δεσποσύνην δὲ Μαλεπέρ, δπως προστεμόσῃ εἰς τὴν κόμην της ταΐνιαν τινὰ τυχαίως εὑρεθεῖσαν ἔμπροσθέν της· ή μικρὰ αὐτὴ δὲν ἔλειψε ποτὲ ἀπὸ πλησίον μου· ἐγὼ τὸν ἐδίδαξα ν' ἀναγινώσκῃ θήλησας ἀκόμη νὰ τὴν διδάξω μουσικὴν, ἀλλὰ γὰρ σᾶς εἴπω τὴν ἀλήθευτην δὲν τὸ κατηφόωσα· μόνη της σχεδὸν ἀνετράψη ή κόρη μου. Μεταξὺ τῶν ἐπίπλων ἀτινα ἔφερον ἐκ Παρισίων, εὑρέθη καὶ τις μικρὰ βιβλιοθήκη ἀπὸ ἐκλεκτὰ συγγράμ-

ματα τοῦ θείου μου δ' Ἀρέλατη, δικαστοῦ, φιλοσόφου καὶ πεπαιδευμένου, σχέσιν ἔχοντος μετὰ τῶν ἐνδοξοτέρων ἀνδρῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. 'Η θυγάτηρ μου ἔλαβε κατοχὴν τῶν νέων καὶ παλαιῶν τούτων συγγραμμάτων καὶ τὰ ἀναγινώσκει μὲ τὴν μεγαλειτέραν εὐχρίστησιν. Σήμερον δὲ θήλην ὅλην τὴν ἡμέραν ἀναγινώσκουσα δύκινδη τινὰ τόμου.

'Ετόλμησα τότε νὰ ἀποταθῶ πρὸς τὴν δεσποσύνην δὲ Μαλεπέρ, καὶ τὴν ἥρωτησα ὁποῖον ἦτο τὸ βιβλίον, τὸ τοσοῦτον ἐνδιαφέρον αὐτήν.

— Ή φιλοσοφικὴ ἴστορία τῶν δύο Ἰνδιῶν ὑπὸ τοῦ Ἀβδεῖ Ράινάλ, μ' ἀπεκρίθη. Εἶναι ἀξιόλογον βιβλίον, ἀλλὰ δυσανασχετῶ διὰ μερικὰ χωρία εὐνοϊκὰ ὑπὲρ τῶν Ἰνδουΐτῶν.

— Καὶ πῶς! καταφέρεσθε ἐναντίον αὐτῶν; τῇ εἶπον. Μήπως εἴσθε, δεσποσύνη, διπάδος τοῦ Ἰανσενίου.

— 'Οχι, Κύριε, τίποτε δὲν εἴμαι, ἀπεκρίθη ἐντόνως.

— Χαίρω, διτι ή κόρη μου ἀγαπᾷ τὴν ἀνάγνωσιν εἶναι καταφύγιον ἐναντίον τῆς πλήξεως, ἐξηκολούθησεν ή Βαρωνίς, παιζούσα μὲ τὴν ταμειαθήκην της· ἐγὼ δέ τοις δέκτηκόν σπουδῆς, καὶ διὰ τοῦτο δὲν ὑποφέρω τὰ ἐμβριθῆ συγγράμματα.

— 'Αλλὰ θὰ ἔχετε ἐνταῦθα ἀλλα μέσα διασκεδάσεως, εἴπον ἐγὼ ἀπορῶ διὰ τὴν ἀνίατον κουφότητα τῆς γυναικὸς ταύτης, καὶ ἐάν μοι ἐπιτρέπητε μίαν συγκούλην, Κύρια Βαρωνίς, θήλειον σᾶς παρακινήσει νὰ περιδιαβάζητε εἰς τὰ ὠραῖα ποιμενικὰ ταῦτα ὅρη, τὰ δόποια ἔχουν περισσεύη πανθή παρὰ χόρτα· μήτε οἱ ὠραιότεροι κῆποι δὲν παριστάνουσι μαγευτικώτερον θέαμα.

— Ναι, πραγματικῶς εἶναι ὠραῖα, εἴπεν ἀπρόσκοτως· ἀλλὰ αἱ ὄδοι εἰς τὰ μέρη ταῦτα δὲν εἶναι καθὼς αἱ τῶν Βερσαχλιῶν· πρέπει διὰ νὰ φύγῃ τις ἔκει νὰ διέλθῃ ἐνα πλήθος κρημνῶν.

— Τότε ἀναζητήσατε πλησιέστερον, τῇ εἶπον εἰς τὴν θέσιν σας, Κύρια Βαρωνίς, θήλειον ἐνδιαφέρεσθαι εἰς τὰ καθέκαστα τοῦ ἀγροτικοῦ βίου· θήλειον καταβάνει εἰς τὸ χωρίον καὶ θήλον εἰσχωρεῖ εἰς τὰς καλύβας τῶν γεωργῶν...

— Οὕτω! ἀνεφώνησεν αὕτη γελῶσα. Τί εἶναι αὐτὰ δόποι μὲ συμβουλεύετε! 'Εγὼ δὲν δύναμαι νὰ τοὺς διφθαλμοὺς τῆς δεσποσύνης δὲ Μαλεπέρ, ταῦτα ἀκουσάστης, καὶ κίνημά τι ἀνεπαίσθητον ἔκαμεν

πρὸς τὸ νὰ ἀπομακρυνθῇ τῆς μητρός της· ἐξ ἑναντίας δὲ ἐπεδοκίμαζε σιωπηλῶς τοὺς ἔδικούς μου λόγους· μετά τινας σιγμὰς στραφεῖσα πρὸς ἐμὲ μὴ σίπεν ὄλιγωτερον σοβαρά.— Καὶ ὑπάρχουν τῷόντι ὥραια ἄνθη, Κύριε, εἰς τὰ δρη μας;

— Τὰ λαμπρότερα τῶν κήπων μας! Βλέπει τις ἑκάστεις μεγάλας κατασκεπάστους ἀπὸ ἵκι κυανόλευκα παρεκεῖ ἀκονίτα μὲ κρανὸν ἴώδη, καὶ τόσα ἄλλα ώραια καὶ σπάνια φυτά. Ἀλλὰ τὰ μέρη ταῦτα τὰ γνωρίζετε καλῶς ὑμεῖς, δεσποσύνη; περιδιαβάζετε συχνάκις ἔκει;

— Οὐδέποτε, Κύριε, ἀπεκρίθη μετὰ ψυχρότητος· διότι ἡ μήτηρ μου ἐξέρχεται μόνον τὴν Κυριακὴν μεταβαίνουσα εἰς τὴν ἐκκλησίκην καὶ δὲν μοὶ ἐπιτρέπει οὔτε ἐν βῆμα νὰ κάμω ἄνευ αὐτῆς.

— Ἰδού, ἦλθε καὶ ὁ Βαρῶνος, εἰπεν ἡ Κυρία δὲ Μαλεπέρ περιφορένη πρὸς τὸ ἡμιτηνωγμένον πχράθυρον, ἐμβαίνει εἰς τὴν αὐλὴν!

Καὶ τῷόντι ἡκούσθη θύρωσις, ὥλακξι κυνῶν, καὶ σχεδὸν παρευθὺς τὸ δάπεδον παρακειμένης αἰθούσης ἔτριξεν ὑπὸ τὸ στερεὸν βάθισμα τοῦ Βαρῶνου, διτὶς ἐπαρουσιάσθη κρατῶν κυνηγετικὸν πυροβόλον καὶ εἰς τὴν φάχιν φέρων σάκκον. Τῇ ἀληθείᾳ ἀν τὸν ἀπήντων ἀλλοῦ ἥθελον τὸν ἐκλάβει ὡς λαθροθήραν. Ἀφοῦ δὲ ἔρριψε τὸν πῖλον του εἰς τὸν σκίμποδα καὶ ἐσπόγγησε τὸ ἡλιοκαμένον μέτωπόν του, προσελθὼν τότε μὲ ἡσπάσθη ἐγκαρδίως καὶ μὲ ἡρώτησε περὶ τοῦ πατρός μου.

— Καλησπέρα, Κυρία, καλησπέρα κόρη μου, εἰπε μεταταῦτα· μαντεύσατε τί κυνήγιον σᾶς ἔφερον;

— Ή λαγωός, ή πέρδικας, εἰπεν ἡ δεσποσύνη δὲ Μαλεπέρ, εἰσάγουσα τὴν χειρα της ἐντὸς τοῦ σάκκου.

— Καὶ τὸ ἐν καὶ τὸ ἄλλο, ἀπεκρίθη ὁ Βαρώνος θοιαμβευτικῶς. Ἐχω τρεῖς ἀγριόνιθας, δύο ἐρυθρᾶς πέρδικας καὶ δύο λαγωός, διὰ τοὺς ὅποιους ἔτρεξα ὅλην τὴν ἡμέραν, καὶ πάλιν δὲν ἥθελον κατορθώσει τίποτε, ἐὰν δὲν μὲ συνέδραμεν ὁ μεγαλόσωμος ἐκεῖνος νέος, δοτὶς εἶχε κερδίσει κατὰ τοὺς τελευταῖους ἀγῶνας τὸ καστιτέρινον ἀγγεῖον.

— Ο Πινατέλ; ἡρώτησεν ἡ νέα κόρη.

— Ναι, αὐτὸς, ἀπεκρίθη ὁ Βαρώνος ἐξαπλόνων τὴν ἄγραν του. Εύρεθη ἐκεῖ κατὰ τύχην μὲ τὸν κύνα του, κύνα, τῇ ἀληθείᾳ, διὰ τὸν ὅποιον ἥθελον θύεις εὐχαρίστως δέκα σκοῦδα. Νὰ ἰδῆτε, ἐκτύπτεται τὸν λαγωδὸν εἰς τὰ νεφρά, καὶ ἐκυπέθη, ἔπε-

σεν εἰς τὸ βάθος ἐνὸς κρημνοῦ· οἱ κύνες ἐφοβήθησαν νὰ καταβῶσιν ὡς καὶ αὐτὸς δι φοβερὸς λέκνδρος δὲν μὲνήκουσε. Τότε ὁ Πινατέλ ἔτρεξεν εἰς ἀναζήτησιν τοῦ ζώου μὲ τὸν κύνα του καὶ μοὶ τὸ ἔφερεν. "ΑΙ ἐπρόσθεσε, κενῶν τὸν σάκκον του, τί εἶναι πάλιν αὐτὸς δι ἀνθρωπίσκος;

— Νὰ ἰδῶμεν! ἀνέκραξαν αἱ δύο γυναῖκες.

Ήτο δὲ μικρὸς ἀνθρωπίσκος ξύλινος, εἶδος τὸν κούκλων τῆς Νουρμπέργης, ἀτέχνως κατειργα- σμένος διὰ τῆς ἄκρας μαχαιριδίου.

— Καὶ τί παριστάνει τὸ ξύλινον τοῦτο κομμάτιον; εἶπεν ἡ Κυρία δὲ Μαλεπέρ παρατηροῦσα αὐτὸ διαρρήσης νὰ τὸ ἔγγισῃ.

— Νομίζω, κυνηγὸν, ἀπεκρίθη ὁ Βαρώνος, διότι κρατεῖ πυροβόλον.

— Απατᾶσθε, πάτερ μου, εἶναι βοσκὸς φυλάττων τὰ ποινιά του καὶ στηρίζεμενος ἐπὶ τῆς βάθειας του, διέκοψεν ἡ δεσποσύνη δὲ Μαλεπέρ ἀρπάζουσα τὸν ἀνθρωπίσκον.

— Μή, μὴ τὸ ἔγγιζης, κόρη μου, ἄνευ χειροκτίων, ἀνέκραξεν ἡ βαρωνίς τῆς ηξεύρει ἀπὸ ποίης χειρας κατεσκευάσθη ἡ χωριάτικη αὐτὴν εἰκόνη βεβαίως κανένας βοσκὸς τὴν ἔκαμεν εἰς τὸν σταύλον του καθημένος εἰς τὰ ἄχυρα.

— Ναι, πολλὰ πιθανόν, ἀπεκρίθη ἡ νέα κόρη συνθλίβουσα ἐντὸς τοῦ θυλακίου αὐτῆς τὸν ἀνθρωπίσκον.

— Ίσως εἶναι εἰκόνη τις ἀγίου, τὴν ὁποίαν θὰ ἐφύλαξεν ὁ θηροφύλαξ εἰς τὸν σάκκον μου, σπως μοὶ φέρη εὐτυχίαν, ἐπρόσθεσεν ἀφελῶς ὁ βαρώνος ἀπαλλαττόμενος τῶν ὅπλων του. "Επειτα ἔβιας τὴν πυριτοθήκην του ἐπὶ τῆς μικρᾶς τραπέζης ἐξηπλώθη εἰς σκίμποδα ἀκουμβάσας τοὺς ἀγκῶνας ἐπὶ τῶν ἐκ δαμάσκου μαργαριτολέύκου προσκεφαλαίων. Ή κυρία δὲ Μαλεπέρ καθημένη ἀντικρὺ αὐτοῦ, ἔπαιξε μὲ τὸ ριπίδιόν της ῥοφοῦσα ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν ἴσπανικὸν ταμβάκον ἐκ μικρᾶς κεχρυσωμένης ταμβακοθήκης. Φαντασθῆτε ὅμως τὴν ἀντίθεσιν τῶν δύο τούτων προσώπων· δὲν μὲ τὸ χονδρὸν κυανόχρουν ἔνδυμά του, μὲ τὰ δερμάτινα ὑποδήματά του μέχρι γονάτων, ἡλιοκαμένος, ἀναστήματος κολοσσαίου καὶ μὲ χειρας πλατείας καὶ τριχώδεις· ή δὲ ἄλλη μὲ τὰς κοσμέμβας της, μὲ τὰ τρίχαπτά της, λεπτοκαμημένη, χαρίεσσα καὶ τὴν κομψότητα ἔχουσα μεγάλης κυρίας. Ἐγώ ίσταμην ἐκπληκτός καὶ τοὺς ἔθεωρουν.

Ο βαρώνος ἐζήτησε πληροφορίας περὶ τῆς αὐλῆς, καὶ ἡ συνδιάλεξις φυσικῷ τῷ λόγῳ κατήντησε ἐπὶ τῶν τελευταίων πολιτικῶν συμβεβηκότων

Ο γέρων εύγενής μὴ κατανοῶν τὴν ἔντασιν τῆς τολμηρᾶς στάσεως, ὡς τὴν ἀπεκάλει, ἐξεφράζετο καὶ ἀυτῆς μὲ πολλὴν ἀγανάκτησιν καὶ καταφρόνησιν. — Ήμεῖς τίποτε δὲν φοβούμεθα, Κύριε, μ' εἶπεν ἐντόνως, ἐνόσῳ ὑπάρχει βασιλεὺς αὐτὸς εἶναι ὁ κύριος, καὶ διὰ τὸν θέλητον ἀποδεικνύει δι' ἐνὸς κινήματος, διὰ μιᾶς λέξεως θέλει καταθρύσει τοὺς ταραχοποιούς.

— Τίς ἡδεῖες; οὐπεψύχεισεν ή δεσποσύνη δὲ Μαλεπέρ μυστηριωδῶς πως.

'Αμέσως δὲ ἐννόητα, ὅμης εἶδον τὸ κίνημα αὐτῆς, ὃς ή Φιλοσοφικὴ Ἰστορία τῶν δύο Ἰρδιών εἶχε προαγγίγει καρπούς· ἀλλὰ δὲν ἀνησυχησα παντελῶς διὰ τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῶν, θεωρήσας τὴν ῥοπὴν ταύτην πρὸς τὰς νέας ἰδέας ὄντεροπόλημα ψυχῆς γεννητιφρονος. Μετάταῦτα εἰσῆλθομεν εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν, ἵνα δειπνήσωμεν, καὶ νευσάστης τῆς βαρωνίδος, προσέφερον τὸν βραχίονά μου εἰς τὴν δεσποσύνην δὲ Μαλεπέρ, πλησίον τῆς ἀποίας καὶ ἐκάθισα. 'Αλλὰ καθ' ὅλον τοῦτο τὸ διάστημα δὲν ἔστρεψε ποσῷς αὐτη τοὺς δρθαλμούς πρὸς ἐμὲ, διάσκις δὲ τῇ ἀπέτεινον τὸν λόγον μ' ἀπεκρίνετο ἀποτόμως καὶ μὲ προφανῆ ψυχρότητα, ἐνῷ οὔτε λυπημένη ἦτο, οὔτε δυσηρεστημένη· ἐξ ἐναντίας μάλιστα μ' ἐφαίνετο μειδῶσα καὶ βειβάζουσα, ὅπερ αὐτὴν μὲν καθίστα θελκτικωτέραν, ἐμὲ δὲ τὸν δυστυχῆ ἐμμανῆ.

'Αφοῦ ἐδειπνήσαμεν εἰσῆλθομεν πάλιν εἰς τὴν αἴθουσαν καταφώτιστον οὖσαν, ὡς νὰ ἐπρόσμενον πολυλόγιθμον συναντερροφήν. Αἱ καθέδραι ὑπῆρχον τεθειμέναι εἰς ἡμικυκλιον ἀντικρὺ τῆς ἑστίας, ἥτις ἦτο ἡμισκεπτεσμένη ἀπὸ παραπέτασμά τι χρυσοκεντημένον, παρισάνον τὰ σύμβολα τοῦ οἴκου Μαλεπέρ, τὸ κλειδοκύμβηλον ἀνοικτὸν, καὶ ἡ τράπεζα τοῦ παιγνίδιου ἔμπροσθεν τοῦ ἀνακλίντρου. Ή βαρωνίς καθίστασα εἰς τὸ κλειδοκύμβηλον ἐπαίξε μέλος τι εὔκολον, κυττάζουσα τὴν ὁροφήν καὶ ταλαντεύουσα τὴν κερκήν μὲ θριαμβευτικὸν ὕφος. 'Εν τῷ μεταξὺ δὲ τούτῳ ὁ βαρῶνος ἐκοιμήθη βαθέως, ἡ δὲ δεσποσύνη δὲ Μαλεπέρ εἶχεν ἀποσυρθῆ ὀλίγον καὶ ὅλιον εἰς γωνίαν ἐνὸς παραβύρου, ὥστε ἔβλεπον τὴν μίαν μόνον πλευρὰν τοῦ προσώπου της. 'Ιστατο δὲ τὸ μέτωπον στηρίζουσα ἐπὶ τῆς χειρὸς καὶ παρκτηρούσα διὰ τῶν παρθυροφύλλων τὸ σκοτεινὸν διάστημα εἰς τὸ βάθος τοῦ ὄποιος διεκρίνοντο δύο η τρίχα φῶτων δεικνύοντα τὴν θέσιν τοῦ χωρίου καὶ τὰς οἰκίας, ἔνθα ἀκούητο ὥγρυπνουν.

— Θέλετε νὰ παιξωμεν χρτίκη, κύριε; μ' ἡ-

ρώτησεν ἡ βαρωνίς ἀφίσασα τὸ κύμβηλον· σᾶς προτείνω τὸ ἀγαπητὸν παιγνίδιον τοῦ θείου μου, τὸ πικέτο, εἰς τὸ ὅποιον πάντοτε ἐκέρδιζεν· ἡμην μιθήτρια του· ἀλλὰ τώρα δὲν πιστύω νὰ τὸ ἐνομοῦμαι καλῶς ἔπειτα ἀπὸ τόσον καιρόν.

'Ἐπλησίεσα εἰς τὴν τράπεζαν τοῦ παιγνιδίου, κειμένην πλησίον τοῦ παραθύρου εἰς τρόπον ὥστε μόνον τὰ παραπετάσματα μ' ἔχωριζον τῆς δεσποσύνης δέ Μαλεπέρ, ἥτις τότε ἀφίσασα τὸ παράθυρον ἦλθε καὶ ἐκάθισεν ὅπισθεν τῆς μητρός της.

— Δὲν παιζετε λοιπὸν ποτὲ, κυρία βαρωνίς; εἰπον ἀνακατόνων τὰ χαρτία.

— Πικέτο, ὅχι, Κύριε, ἀπεκρίθη. Ο βαρῶνος, ἀφοῦ δειπνήσει κλείει εὐθὺς τοὺς ὄφθαλμούς· ἡ θυγάτηρ μου πάλιν δὲν κατώρθωσε νὰ διακρίνη ποτὲ τὸν 'Ρήγα, τῆς Κούπας ἀπὸ τὸν Φάντε τοῦ Καρβώ· τοιουτοπρόως δὲ μὴ ἔχουσα σύντροφον παῖδα ἐνίστε τὴν ὑπομονὴν, διπέρ ἐστι τρόπος τοῦ παιζειν πρὸς ἀνακλύσμιν τοῦ μέλλοντος.

— Θέλετε μοι παραχωρήσει τὰ δικαιώματα νὰ παίξω καὶ ἐγὼ μίαν; εἰπον ἀστειευόμενος.

— Μετὰ πάσης χαρᾶς, ἀνέκραξε μὲ τὸν αὐτὸν τόνον θεωροῦσα τὴν θυγατέρα της· θὰ συμβουλευθῶμεν τὰ χαρτία διὰ νὰ μάθωμεν, ἐάν προσεχῶς ώρας τις νέος μελαγχροινὸς θὰ νυμφευθῇ μίαν ώραίκαν ξανθήν.

Εἰς τὸν ἀμεσον τοῦτον ὑπαινιγμὸν ή δεσποσύνη δὲ Μαλεπέρ κατερυθράσεν, ἐνῷ αἱ λεπταὶ ὄφρες της ἐλαφρῶς συνεπάσθησαν. Μετ' ὀλίγον δ' ἐγερθεῖσα ἐζήτησε τὴν ἀδειαν παρὰ τῆς μητρός της καὶ ἀπεσύρθη ἀφοῦ μ' ἐχαιρέτησε σιωπῆς,

— Α! κυρία, εἰπον πρὸς τὴν βαρωνίδα, φοβοῦμαι μήπως τὰ χαρτία δὲν μοι δώσωσιν εὐνοϊκὴν ἀπάντησιν!

— Εν τοικύτῃ περιπτώσει θὰ ψευθῶσιν, ἐπανέλαβεν αὕτη ζωηρῶς παρουσιάζουσά μοι τὰ χαρτία. — Κόψιτε, εἰπε, γαμβρέ μου!

Ἐπαίξαμεν παντάκις ἡ ἐξάκις τὸ πικέτο· ἡ κυρία δὲ Μαλεπέρ ἦτο κατενθουσιασμένη τῆς ἐφαίνετο, ὡς ἔλεγεν, ὅτι εὑρίσκετο εἰς Ηφαίσιον τον συναναστροφήν.

Ἄμης ἐτόμαχε τὸ μεσονύκτιον δι βαρῶνος ἐγέρθεις, μὲ εἶπε, παρκτηρῶν τὸ ὠρολόγιον. — Σᾶς ζητοῦμεν συγγνώμην, διότι σᾶς ἐκρητήσαμεν τόσον ἀργά, ἐνῷ εἰσθε κεκοπικόμενος! Ή βαρωνίς δύμως πταίσει, ἥτις μ' ἐσινέθισε ν' ἀγγυπτῷ καθθέσεται.

Καὶ ἐπροπορεύθη μόνον κρατῶν λαμπάδα, κατὰ τὴν συνήθειαν τῆς ἀρχαίκης φιλοξενίας, ὅπως μὲ

σύνηστος ὁ ἴδιος εἰς τὸ προωριμένον δι' ἐμὲ διαμάτιον. Πρὸν δικαίου ἀποσυρθῆ μοὶ ἔσφιγξε τὴν χεῖρα λέγων μοι πλήρης συγκινήσεως. — ‘Η ἄρτιξις σας μὲν ἐνέπλησεν ἀγαλλιάσεως, ἀκριβές μου κόμη, αὐτοῖς δὲ ὅταν ἐξυπνήσατε θέλω σᾶς διμιλήσει.

Ἐντούτοις ἔγῳ καίτοι κεκοπιασμένος οὐδεκρίνεις ἡδυνήθην νὰ κοιμηθῶ τὴν νύκτα ἑκείνην. ‘Η εἰκὼν τῆς δεσποσύνης δὲ Μαλεπέρ μὲνολόθει ὑπὸ τὰ παραπετάσματα τῆς κλίνης μου. ‘Αμα ἔκλειον τοὺς ὀφθαλμοὺς τὴν ὀνειρεύματην, καὶ δέτε ἐξύπνουν δι νοῦς μου ὑπὸ τῆς αὐτῆς ἐντυπώσεως κατείχετο. Εὔρισκον δικαίους ὑδονὴν εἰς τὴν ταραχὴν ταύτην, εἰς τὸ εἴδος τοῦτο τῆς μέθης, ἀν καὶ ἀσθενόμυτην τὸν ἐχυτόν μου παρασυρόμενον, νικώμενον, ὑποδουλούμενον ὑπὸ ἔλξεως ἀνωτέρας ἀπασῶν τῶν δυνάμεων τοῦ λογικοῦ καὶ τῆς ψυχῆς μου. Εύτυχῶς ἡ παραφορὰ αὕτη διελύθη μὲ τὸ σκότος, καὶ τὸ ἐνοχλοῦν με γοντευτικὸν φάσμα ἔγεινεν ἄφαντον κατὰ τὰς πρώτας τοῦ ἡλίου ἀκτίνας, ἔγῳ δὲ διὰ μιᾶς ἀπὸ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ καὶ τῶν λαμπρῶν ἐλπίδων μετέπεσον’ εἰς θυμοβόρον μελαγχολίαν. Οὕτω διεκείμην, ὅτε εἰσῆλθεν δὲ βραδῶνος εἰς τὸ δωμάτιόν μου. Εἶχον ἥδη ἐγερθῆ μολονότι τὸ ὀρολόγιον τοῦ πύργου δὲν εἶχε σημάνει τὴν ἑδόμην προϊνήν ὥραν. ‘Ο βραδῶνος λαζῶν μίαν καθέδραν ἐκάθισε πλησίον μου καὶ ἀνευ προσιμίου ἤρξατο λέγων,

— Ακριβές μοι κόμη, ἐκ τῆς ὑποδεξιῶσεως μας δύγασθε νὰ ἐννοήσῃς τὴν πρὸς ὑμᾶς διάθεσίν μας. Ἐγὼ ἐκ πρώτης ὄψεως σᾶς ἀγάπησα, διότι ὄμοιάζετε καθ' δλοκληροῖν τὸν πατέρα σας, τὸν εὐγενέστερον ἀνθρώπον ἀφ' ὅσους ποτὲ ἐγνώρισα. ‘Η βραδῶνος ἐπίστης κατεθέλγη ἐκ τοῦ πνεύματος; σας, τοῦ προτώπου σας, καὶ τῆς συμπεριφορᾶς σας. Ἐν μόνον τώρα πρόκειται νὰ μάθω, ἐὰν τὰ πρὸς τὴν θυγατέρα μου αἰσθήματα μέμνων ἥναι εὐνοϊκά.

— Α! καὶ ἀμφιβάλλετε, κύριε! ‘Η δεσποσύνη εἶναι καλλονῆς ἔξαισίας, θέλω δὲ θεωρήσεις ἐμαυτὸν τὸν εὐδαιμονέστερον τῶν θυητῶν, ἐὰν λάβω αὐτὴν σύζηγον!

— Λοιπὸν ἀφοῦ ἔχει οὕτως, ἐπανέλαβεν εὐθύμιας δὲ βραδῶνος, δὲν μένει ἄλλο παρά νὰ συντάξωμεν τὸ προκεισύμφωνον καὶ νὰ προσδιορίσωμεν τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου.

— Δὲν προβλέπετε ἀρά γε ἔκανεν ἐμπόδιον; ἐπέφερον μετὰ δειλίας.

— Ποιὸν ἐμπόδιον; εἶπεν ἔκπληκτος, ἀφοῦ ἔγειτε τὴν ἰδικήν μου συγκατάθεσιν καὶ τὴν τῆς βραδῶνδος;

Καὶ μὲν ἔτεινε τὴν χεῖρά του εἰς σημεῖον ὑποσχέσεως, πολὺ ἀσφαλεστέραν κατ' ἐμὲ οἰουδήποτε συμβολαῖον συγχρόνως τῷ ἔζητησα τὴν χάριν νὰ ἀναβάλῃ ἐπὶ τικας ἡμέρας τὴν πλήρωσιν τῶν εὐχῶν μου.

— Σᾶς; καθικετεύω, τῷ εἶπον, νὰ μὴ διακοινώστητε εἰς τὴν δεσποσύνην δὲ Μαλεπέρ, ὅτι ἐσυγκατανεύσατε εἰς τὴν αἵτησίν μου χαρίσατέ μοι μόνον ὀλίγας ἡμέρας, σπῶς ἐπιτέχω ἐκ τῆς ἴδιας αὐτῆς τὴν συγκατάθεσιν.

— Δὲν σᾶς τὸ ἀρνοῦμαι, εἶπεν οὗτος γελῶν. Προσφέρετε αὐτῇ τάς θερπτείας σας, ὥρατες Ἄδωνις πρέπει ἐν χάλυβος νὰ ἔχῃ ἡ θυγάτηρ μου κερδίαν, διὰ νὰ μὴν ἐνδέωσῃ εἰς τὰς εὐχάς σας... Τώρα δὲ, ἐπρόθεσες, θὰ προγευματίσωμεν καὶ θὰ περιέλθωμεν τὸν πύργον μέχρις ὅτου ἐξυπνήσῃ ἡ βραδῶν, ητοις ἐγείρεται πάντοτε περὶ τὴν μεσημέριαν.

‘Ο πύργος τοῦ Μαλεπέρ τὴν σήμερον εἶναι σωρεία ἐρειπίων, ἀλλ’ ἐν τῇ ἐποχῇ ἑκείνη οὐδὲ εἰς λίθος ἐγένετο ἀποσπασθῆ τῶν γηραιῶν τειχῶν του. ‘Ο ἐσωτεριώς στολισμὸς ἥτο πολυτελέστατος, ὃ δὲ ἐπλοθήκη καὶ τὸ ἀρχειοφυλλεῖον περιεῖχον πολλὰ κειμήλεια μεγάλης ἀξίας εἰς ἐν τῶν πυργίων εἶδον σημαῖας ἐκ κετρίνου μεταξώτου ἀνηρτημένας εἰς ἀπλούν δόρυν ἐκ ἔλου μαύρου, τὰς διποίκις εἰχε φέρει ἢ εἰς ἐκ τῶν ἀρχόντων τῆς οἰκογενείας Μαλεπέρ ἀπὸ τὴν πρώτην σταυροφορίαν. ‘Ο βραδῶνος στηματήσας ἐνώπιον τοῦ τροπικού, μὲ εἶπε παρατηρῶν αὐτό. — «Ἐάν ποτὲ οἱ νόμοι κατήργουν τοὺς τίτλους τῆς εὐγενείας, μόνον δὲν ἥθελον κατορθώσει νὰ καταφρονθῶσι αἱ παλαιαι αὐταὶ σημαῖαι ὡς παλαιὰ ῥάκη οὕτω καὶ ἡμεῖς» ἐνόσφι ἡ γενεά μας, ὑπάρχει δικαιωματικῶς θὰ διατηρητῇ εὐγενῆς μὲ δικαιούσας τὰς ἐπαναστάσεις.»

Σᾶς ἀναφέρω δὲ τοὺς λόγους του τούτους, ὅπως σᾶς δόσω ἰδέαν τινα περὶ τῶν ἀρχῶν αὐτοῦ, καὶ συγχρόνως ἵνα ἐννοήσῃς τὸν ἀκαμπτὸν χαροκοπῆρα, διν βραδύτερον ἀνέδειξεν.

Όλιγον πρὸ τοῦ γεύματος ἥθεν ἡ Βωανᾶ ἐκ μέρους τῆς βραδῶνδος καὶ μὲ παρεκάλεσεν νὰ περάσω εἰς τὸν θάλαμον αὐτῆς. Τὴν εὔρον δὲ μόνην πρὸς μεγίστην μου δυσαρέσκειαν.

— Καλημέρα, κύριε, εἶπε δίδουσά μοι χριέντως τὴν χεῖρα της ν' ἀσπασθῶ. Ο βραδῶνος μὲ προδιέθεσε περὶ τῆς πρωΐνης συνδιαλέξεως σας, διὰ τοῦτο καὶ ἥμην ἀνυπόμονος νὰ σχ.; Ἰδω καὶ νὰ σᾶς ἐκφράσω τὴν ἀγαλλιάσιν μου διὰ τὸν ἀβρόφρονα πρόπον σας. Καὶ ἐγὼ ἐπιδοκιμάζω τὴν

ιδέαν σας ταύτην, τοῦ νὰ κερδίσητε πρῶτον τὴν κερδίαν τῆς θυγατρός μας τοῦτο τρανῶς ἀποδεκτά τὰ ἴπποτακά διμῶν αἰσθήματα.

— Θέλω προσταθῆσαι, κυρία, εἴπον ἀφίσας στην αγαγούν.

— Ιδοὺ κατάλληλος περίστασις, ἐπανέλαβεν τὸ βαρώνις. Η θυγάτηρ μου εἶναι εἰς τὸν κῆπον, καταβῆτε νὰ τὴν εὑρῆτε σπεύσατε, καὶ μὴ χάστε εἴν τέταρτον συνομιλίχες εὐχρέστου τὴν δόπιξιν σας ἐπεφύλαξα.

Η δεσποισύνη δὲ Μαλεπέρ εθέδιζε βραδέως ἐπὸ τὴν σκιάν τοῦ περικυλοῦντος τὸν κῆπον ζυγιοφύτου, εἰς τὴν ἄκρην τοῦ δόπιου μπῆρχε σκιάς, ἢν ὀνομάζωμεν οὕτως εἶδος ἀναδενδράδος λευκοπρασίνου, διπου ἐλίσσονται λεπτοὶ κλάδοι ἀναρριχομένων φυτῶν. Ἐπροχώρησε μὲ πάλλουσιν καρδίαν εἰς δενδροστοιχίαν παράλληλον τῆς τοῦ ζυγιοφύτου, ἀλλὰ τοσοῦτον ἀφηρημένη ἡ τον ἡ νέα κόρη, ὥστε δὲν ἔννόσης τὴν ἐμφάνισιν μου. Ἐπειτα τὴν εἰδον εἰσερχομένην ἐν τῇ σκιάδι καὶ σύννουν καθεζομένην ἐπὶ τοῦ ἑδράνου, διπου εἶχεν ἀφίσει τὸ ἐργάχειρόν της. Ἀφοῦ ἔμεινε στιγμάς τινας μ' ἐσκυμμένην τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ μέτωπον ἐστηριγμένον ἐπὶ τῆς χειρὸς ἄρχισεν ἐπειτα μετὰ σπουδῆς νὰ ἐργάζηται. Ἐτόμησα τότε νὰ τὴν πλησιάσω, καὶ ἐπειδὴ ἀμα μὲ εἶδεν ἡγέρθη ὑπὸμακρυνθῆ, ἐσπευσα νὰ τῇ εἴπω,

— Η μάτηρ σας μοὶ ἐπέτρψε νὰ ἔλθω νὰ σας εὔρω δὲν θέλετε μοὶ παραχωρήσει τὴν τιμὴν τοῦ νὰ δεχθῆτε τὸν βραχίονά μου, ἵνα ἀναδῶμεν εἰς τὴν αἰθουσαν; Ἐκλινεν αὗτη τὴν κεφαλὴν μὲ σχῆμα μὴ ἐκφράζον μάτη συγκατάνευσιν, μάτη σῶνησιν, καὶ ἐξηκολούθησε τὸ ἔργον της χωρὶς νὰ ὑψώσῃ τοὺς ὄφθαλμοὺς πρὸς ἔμε. Ἐγὼ πάλιν ὑπερβολικὰ συγκεκινημένος ὡν ἐσιώπων ἐν ἀμυγχαίᾳ, διὰ τὴν δόπιαν καὶ αὐτὴ ἵσως ἡπόρει. Ἐκαθῆμην δὲ πλησίον αὐτῆς ἐπὶ τοῦ ἑδράνου καὶ εἶχον λάβει μὲ τρόπον τὸ ἄκρον πλατείας ταινίας οὐρανοχρόου μεταξωτοῦ, τὴν δόπιαν ἐκέντα μὲ ἀργυροῦς κροσσούς καὶ ἥρησα νὰ παρκτηρῶ τὴν ἐργασίαν, ἀν καὶ πολλὰ μετρίαν, ὡς τι ἀριστούργημα ἀροῦ δὲ ἀρκετὰ τὸ ἔθαμπτον, τὸ ἐπανέθεσα μὲ σέβας ἐπὶ τῶν γονάτων της ἐρωτήσας διὰ ποῖον εἴχε προωρισμένον τὸ ἔργον ἐκείνο τῶν χειρῶν της.

— Δι' ἐκείνον ὅστις γίνη ἀξιος αὐτοῦ, μ' ἀπεκρίθη, ἐξαπλόνουσα αὐτὸν ἐπὶ τῶν γονάτων της καὶ προαρμόζουσα ἔνα κροσσὸν ἀνωθεν τοῦ κεντήματος.

— Μήπω; θὰ γίνη ἴπποτικὸς ἄγων; εἴπον ἀ-

στειεύμενος· ἀν ἔχῃ οὕτως, δεσποισύνη; θὰ εἰσέλθω εἰς τὸ στάδιον καὶ θὰ διαφιλονεικήσω ἐναντίον πάντων τὸ βραβεῖον.

— Δὲν τὸ πιστεύω, κύριε, εἴπε χαμογελῶσα.

— Καὶ διατί ὅχι, δεσποισύνη; Ζωηρῶς ἐγὼ ἐπανέλαβον ἐὰν περὶ τῆς ζωῆς μου αὐτῆς ἐπόρκειτο, ἐκουσίως ἤθελον τὴν ἐκθέσει διὰ μικρότερον ἀκόμη πρᾶγμα, διὰ μίαν ταινίαν, δι' ἐν θεοῖς ἐδικάν σας!

— Άλλῳ ἐπειδὴ ἐστρεψεν αὗτη τὴν κεφαλὴν ἐξηγιριωμένη, ἵνα μὲ τιμωρήσῃ διὰ τὴν αὐθάδειαν ταύτην, ἐπρόσθεσα,

— Σᾶς καθικετεύω, εἴπατέ μοι, τι νὰ κάμω διὰ νὰ κατασταθῶ ἀξιος πράγματος πολυτίμου δι' ἐμοῦ;

— Πρέπει νὰ νικήσητε ἀπειραρθίμους συναγωνιστὰς, μοι ἀπεκρίθη μὲ σκωπικὴν κρυψίνοιαν.

— Θὰ τοὺς νικήσω! ἀνεφώνησα πλήρης πεποιθήσεως.

— Οὔτε θὰ τὸ δοκιμάσητε κάνω, μ' εἴπε πάλιν ἡσύχως καὶ μειδιῶσα.

— Καὶ τίς θέλει μ' ἐμποδίσει; ὑπέλαθον.

— Τὴν ἐρχομένην Κυριακὴν, ἐξηκολούθησε μὲ τὸν αὐτὸν τόνον, εἶναι ἡ ἐπέτειος ἡθυκὴ ἑορτὴ, ἀπασα δὲ ἡ νεολαία τῶν περιγώρων θὰ λάβῃ μέρος εἰς τὰ διάφορα παίγνια· τὸ ἀπόγευμα οἱ ἀνδρες θέλουσι συναγωνισθῆ ἐπὶ τῆς πλατείας τοῦ χωρίου, καὶ ὁ εὐστροφότερος καὶ ἴσχυρότερος θέλει κερδίσει τὴν ταινίαν ταύτην. Βλέπετε λοιπὸν κύριε, ὅτι δὲν δύνασθε νὰ συναγωνισθῆτε μὲ τοιούτους ἀγωνιστὰς, καὶ ἔχω δίκαιον λέγουσα, διτε οὔτε θὰ τὸ φαντασθῆτε κάνω νὰ τοὺς διαφιλονικήσητε τὸ βραβεῖον.

— Λοιπὸν, δεσποισύνη, ἐπανέλαθον παρευθὺς πειραχθεὶς, ἔνεκα ἀδυναμίας, ἀπὸ τὴν ἐξήγησιν ταύτην, ἡ ταινία, τὸ ἔργον τοῦτο τῶν χειρῶν σας θέλει καθέξει θέσιν πλησίον τοῦ ἐκστρατεύοντος ἔλεγχος τὸν ἐσπέρας ὁ πατήρ σας; Νομίζω, διτε μεγάλως θέλετε τιμήσει τὸ μαγειρικὸν ἐκεῖνο ἀγγεῖον.

Τὴν ἐπειράξη καὶ ἐγὼ, καὶ πολὺ θεότερα, παρ' ὅσον ἐστοχαζόμην, διότι κατερυθράσσαται μὲ εἴπεν ἐμπλεως ἀγανακτήσεως καὶ μὲ ὑπόκυρφον ἀπειλήν. — Ήειρφρονεῖτε σεῖς τὰς ἀπλᾶς διασκεδάσσεις τοῦ ὄχλου! ἡ ἀλαζονεία σας καταφρονεῖ τοὺς ἐργατικοὺς τούτους ἀνθρώπους, τῶν δόπιων ἡ ἐργασία σας τρέφεις ἀλλοῦ ὑπομονή, ὑπομονή! ..

Κατάλληλος ὥρα δὲν ὑπῆρχε νὰ τῇ παραδίσω

μάθημα περὶ πολιτικῆς καὶ φιλοσοφίας καὶ τῇ εἰπον ἀπλῶς καὶ μόνον, — Σᾶς διχέβαιω, ὅτι οὐδένα καταφρονῶ, οὔτε τὸν ταπεινότερον, ἀλλ᾽ ὁμολογῶ, ὅτι αἰτίανομαι συμπάθειαν, η ἀντιπάθειαν, προερχομένην ἐκ τῆς ἀνατροφῆς μου.

— Εἰπέτες μᾶλλον ἐκ τῶν προλήψεών σας, ἐψιθύρισσαν αὕτη.

Δὲν ἡθέλητα πάλιν νὰ ἐπιχαλάσω τὴν λέξιν ταύτην, μήπως δώτω αἰτίαν ἔριδος, ὅτι προσέθεσα. Ἀγαπῶ, εἶναι ἀληθές, ἔξηρετικῶς τὴν κοινωνίαν ἐν τῇ ὄποιᾳ ζῷ, καὶ εἴμαι πεπειθμένος, ὅτι καὶ ἡμεῖς θὰ ἀσπασθήτε τὰς αὐτὰς ιδέας, ὅταν καταταχθῆτε εἰς τὴν αὐτὴν τάξιν, μετὰ τῶν ὄμοιών σας, μεταξὺ τῶν ὀραιοτέρων, τῶν πλέον ἀξιοράστων, τῶν πλέον θαυμαζομένων.

— 'Εγὼ ποτέ! εἶπεν ὑποκρήψας καὶ κινήσασα τὴν κεφαλήν.

— Πῶς! ἀνεφώνησα, δὲν ἐπιθυμεῖτε νὰ γνωρίσητε τὸ ἄνθος τῆς κοινωνίας περὶ ἣς σας ἔδωκεν ἢνη ἡ ἀνατροφή σας ιδέαν τινά; δὲν ἐνθαρύνθητε τὴν μονοτονίαν ταύτην; δὲν θέλετε νὰ ιδῆτε τὴν μεγάλην ἐκείνην πόλιν τῶν Παρισίων, περὶ τῆς ὄποιας τοσοῦτος λόγος γίνεται;

— Οχι, κύριε, μ' ἀπεκρίθη ἐξ ἐναντίας ἀποτρέφομαι, διπού δύναται νὰ μ' ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τὰ μέρη ταῦτα! λύπην δὲ ἀνέκρριστον ἥθελον αἰσθανθῆ, ἐὰν ἐγκατέλειπον τὰ ἀγαπητά μας ὅρη.

Η μὲ στερεὸν τόνον προφερθεῖσα ὁμολογία αὐτῇ δὲν μ' ἀπεθάρρυνε· διύτι προφανὲς ἦτον, ὅτι ἐὰν ἡ δεσποσίνη δὲ Μακεπέρη ἥθελεν ἐπιμείνει νὰ διέλθῃ τὴν ζωήν της ἐν τῷ ἀρχείῳ φρουρίῳ διοι καὶ εἶχε γεννηθῆ, ἡ ἐκλογὴ αὐτῆς ἥθελεν ἐξ ἀνάγκης πέσει ἐπ' ἔμοι μὴ ὑπάρχοντος ἄλλου μνηστήρος. Ἐπειτα προβλέπων καὶ ἐγὼ τρικυμίας, μελλούσας νὰ ἐπαπειλήσωσι τὸν ἥτυχον καὶ λαμπρὸν βίον δι τῇ ὑπερχόμενη, δὲν μὲ δυστηρέστησεν ἡ ιδέα τοῦ νὰ κατακλειθῶ μετ' αὐτῆς εἰς τὴν ἐρημίαν ταύτην.

Μετά τινας στιγμὰς σιγῇ; τῇ εἶπον — Ἐχετε δίκαιον ίσως, ναὶ, ἔχετε δίκαιον νὰ προτιμήστε ἀντὶ ὅλων τὴν ἡσυχίαν καὶ τὴν ἀσφάλειαν, ἢν ἀπολαύετε τις ἐνταῦθα. Ο βίος σας πανταχόθεν ἀλλοιούς ἥθελε ταράττεσθαι ὑπὸ συμβάντων, ἀπὸ τὰ ὄποια οὐδεμία ἀνθρώπινος πρέβελεψίς ἥδυνατο νὰ εἴη προφυλάξῃ. Ἐὰν δὲν καταπραῦθῃ ἡ ἐπανάστασις, τίς τίξειρε, θεέ μου! τί μέλλειν ἀπογίνηται εὐγενισμένη καὶ πνευματιώδης κοινωνία, περὶ τῆς πρὸς ὅλίγους σας ὑμίλουν. Προτιμότερον νὰ ταφῇ τις ἐντὸς τῆς βαθύτερας μοναξίας, η νὰ ἥ-

ναι μάρτυς τῆς διαλύσεως καὶ κατατροφῆς τῆς ἀρχαίας Γαλλικῆς κοινωνίας, ἐπὶ τῆς ὄποιας η νέα φορὰ τῶν πργμάτων τοσαύτας πληγάς κατέπερνεν. Αἱ μὲν τάξεις διελίθησαν, οἱ δὲ εὐγενεῖς μεταναστεύουσι, η δικοπέρονται εἰς τὰς ἐπαρχίας. Ἐπιστρέφων ίσως; εἰς Παρισίους πλεύστας αἰθούσας θείωλος εὑρίσκους καὶ οἴκους κεκλεισμένους. Τρύπα προθέπων καὶ ἐγὼ ὑποτάσσομαι ἔκουσίως εἰς τὸ νὰ ἀποσυρθῶ τοῦ κόσμου καὶ νὰ ζήσω ὡς ἀπλοῦς ἄρχων ἐπαρχιώτης.

— Σεῖς, κύριε; μὲ ἀντέκοψεν αὕτη ἀποτύμωσις καὶ θέλετε τὸ κατιρθώσει; Ο θὲ δμοιάσητε τὴν υπέρφα μου, ητοις ἀκαταπνύστως ἐνθυμεῖται τὰς συναναστροφάς, τὰς ἐπισκέψεις, τὸ χαρτοπαίγνιον, τοὺς χορούς καὶ ὅλας ἐν γένει τὰς διασκεδάσεις; εἰς τὰς ὄποις εἰσθε καὶ ὑμεῖς συνειθυμένος.

— 'Εξ δικῶν κρέμαται νὰ μὴν ἐπιθυμήσω τις ποτε εἰς τὸν κόσμον, τῇ ἀπεκρίθην μὲ ἀκούσιον ἔκχυσιν τρυφερότητος καὶ ἐρωτικῆς ἀφοσίωσεως.

‘Αλλ’ εἰς τοὺς λόγους μου τούτους, ὧπισθιοδρυμησεν αὕτη μέχρι ποῦ ἄλλου ἄκρου τοῦ ἐδράνου ὑψώσασα τοὺς ὄλους μὲ τραχὺ υἱὸς καὶ ὑπερήφανον, τὸ δοποῖν ἥθελεν ἀσχημίτει δοπιανδήποτε ἀλλην γυναῖκα, καὶ ὅμως διὰ σατανικῆς γοητείας καθίστα ταύτην ἔτι θελκτικωτέραν. Ἐπειτα ἀδιαφορήσασα ἐντελῶς περὶ τῆς παρουσίας μου καὶ ὡς βαρυνθεῖσα τὴν συνομιλίαν ἐπανακούμησεν ἐπὶ τοῦ δρυφάκτου καὶ ἔθεψει τὴν ἐξοχὴν μεταξὺ τοῦ εἰδούς τούτου τοῦ δικτυωτοῦ. Ή κίνησις αὕτη διετάρκεσε τὸ ἐκ γάζης σκιάδιον τῆς καὶ, μολονότι εἶχε τὴν κεφαλὴν ἐστραμμένην, ἔθεπον μεταξὺ τῆς ζανθής κόμης τῆς τὸ ἀξιολάτρευτον σγῆμα τοῦ προσώπου της, τὸν στιλπνὸν κρόταφον καὶ τὸν ὃς τοῦ κύκνου λακιμόν της, ὅπισθεν τοῦ δοποίου ἐκυμάτιζον δύο ἄκρω μελανῆς ταινίας. Ἐπὶ πολλὴν ὡραν τὴν ἔθεψουν ἀνήσυχος, σκεπτικὸς καὶ καταγοητευμένος, περιμένων νὰ στρέψῃ ἐκ νέου τούς ὅρθαλμοὺς πρὸς ἐμὲ, μὴ τολμῶντα νὰ τῇ ἀπευθύνω τὸν λόγον. Ἀλλ’ ἐκείνη οὐδόλως ἥλλαξε στάσιν, μάλιστα ἐφζίνετο δυσχεραίνουσα καὶ βεβιθισμένη εἰς σύννοιαν. Ἐξαίφνης τὴν βλέπω ἐρυθριώσαν καὶ ἀνασκιρτῶσαν ἐδυνατό τις νὰ μετρήσῃ τοὺς ταχεῖς παλμοὺς τῆς κερδίας της μεταξὺ τῶν ἀπλῶν πτυχῶν τοῦ ἐκ μουσελίνης μανδηλίου της, ἐστηρίχθη δὲ τρέμουστα ἐπὶ τοῦ δρυφάκτου, ὡς αἰτιανούμενη ἐκυτήν ἐτοίμην νὰ ὑποκρύψῃ εἰς ὑπερβολικήν συγκίνησιν. Ἀνηγέρθην τότε μὲ ἀνέκρριστον πελμὸν κερδίας καὶ ὅρθιος ἐπισθεν αὐτῆς παρετήρουν ἔνωθεν τοῦ

ώχου της, προσπαθῶν νὰ ἀνακαλύψω τὸ αἴτιον τῆς τοσοῦτον μεγάλης ταραχῆς ἀλλ' εἰς μάτην, οὐδεὶς ἐφαίνετο, καὶ τὰ πάντα σ.ωπῆλα καὶ ἔρημα πέριξ ὑπῆρχον· μόνον μυκρόθεν δέκτρινον τὰς πλυτήριας ἐνησύχολημένας νὰ στεγνόνωσι τὰ πανίκα των πλησίον τῆς πηγῆς, δόπον καὶ ὁ δρεσκόμυρος μου ἐπέβιτε τὰ φορτηγὰ ζῶά τοι ἐκεῖθεν δὲ τοῦ χωρίου ἐφαίνοντο τινες χωρικοὶ διασκορπισμένοι εἰς τὴν ἔζοχὴν καὶ τινες πτωχοὶ αἰπόλοι ἀκολουθοῦντες τὰ πλανώμενα ποίμνιά των.

Τοῦτο ὅλιγας στιγμὰς διήρκεσεν· Η δεσποινύνθη Μαλεπέρ ἀνέπινες βαθέως, ἐσπόγγισε διὰ τοῦ μανδύλιον τὸ πρόσωπόν της, τὸ δόπον ἡ καίουσα ἐρυθρότης εἶχεν ἥδη διαλυθῆ, καὶ ἐστράφη μετὰ ταῦτα ὑπερήφρανος καὶ ἡρεμος, βεβία αὕτα, ὅτι τίποτε δὲν εἶχον εἰδεῖ. Καὶ πραγματικῶς εἰς ἀμφιβολίαν εύρισκομην, ἀγνοῶν πῶς νὰ ἐξηγήσω τὸν ἄλλοκοτον ἐκεῖνον τρόπον, καὶ παρ' ὅλιγον νὰ πιστεύσω ὅτι ἡ πατάριμη.

Μετ' ὅλιγον ἡκούσθη ὁ κάθων, ἀνχγγέλλων τὸ γεῦμα· Ἡ δεσποινύνθη δὲ Μαλεπέρ ἐγερθεῖσα προπγήθη ἐμοῦ ὑπὸ τὴν πρόφασιν νὰ συλλέξῃ ἄνθη, ἐπως ἀποφύγη τὸν βραχίονά μου, τὸν δόπον ἡτοιμαζόμην νὰ τῇ πρόσφερω. Ὁτε δύμας ἔφθασα εἰς τὴν θύραν τῆς αἰθούσης συνάντησα αὐτὴν πάλιν, καὶ τότε προσκλίνασα ἀπέθεσε τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων ἐπὶ τοῦ μανικίου τοῦ ἐνδύματός μου καὶ εἰσῆλθομεν δροῦ.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦ γεύματος ἡ ὁμιλία περιεστράφη κατὰ φυσικὸν λόγον ἐπὶ τῶν πολιτικῶν καὶ τῶν τελευταίων συμβάντων.

— Η ταραχὴ ἔως ἐδῶ διεδόθη, μ' εἶπεν ὁ βαρῶνος. Οἱ χωρικοὶ καὶ μάλιστα ἡ νεολαία ὑπὸ κακοῦ δαιμονος παρωξύνθησαν. Ἀπαν τὸ χωρίον εἶναι κατατεταραχμένον καὶ τὸν ἀναβρασμὸν τοῦτον ὑποκινοῦν καὶ ὑποτρέφουν αἱ πολιτικαὶ εἰδήσεις.

— Αἱ πολιτικαὶ εἰδήσεις! ἀνέκραξε καὶ διὰ ποίου μέσου λαμβάνουσι πληροφορίας οἱ ἀπλοὶ οὗτοι ἀνθρώποι;

— Διὰ μέσου ἀπειρῶν καὶ ἀκουράστων ἀγγελιαρέων, μ' ἀπεκρίθη ὁ βαρῶνος· διὰ μέσου νομάδων ἐμπόρων, οἵτινες διετρέχουσι τὰ χωρία τὰς πραγματείας των ἐπὶ τῆς ἁρέως φέροντες· διὸ ὀκνηρῶν κυκλώπων τῶν δόποιων τὸ ἐπάγγελμα συνίσταται εἰς τὸ νὰ συγχάζωσιν εἰς τὰς ἔορτὰς καὶ τὰς πανηγύρεις καὶ νὰ ἀπεκδύνωνται εἰς τοὺς γυμνικοὺς ἀγῶνας. Τὰ δὲ νέα, τὰ δόποια διακοινώνονται, διεδίδορται· ἀπὸ στόματος εἰς στόμα μὲ

ἀκατανόητον ταχύτητα· μάλιστα μερικοὶ ὑπομνοῦντες τὴν ἀνταρσίαν ἐπρόξενησαν τὸ μεγαλείτερον κακὸν διαδόσαντες ἐσχάτως· ὅτι ἡ συνέλευσις ἐξέδωκε φόρισμα νὰ κατεδαφισθῶσιν οἱ οἰκοὶ τῶν ἀρχόντων ἀπὸ τῶν ὠχυρομένων πύργων μέχρε τῶν μικροτέρων οἰκιών. Διὰ μιᾶς λοιπὸν οἱ χωρικοὶ ἀνασηκωθέντες νὰ μυρμικοφωλιά ἐφόρησαν κατὰ τοῦ φρουρίου τοῦ Νισάνου, τὸ δόποιον ἦτο κτισμένον κατὰ τὸν τελευταῖον συρμὸν, ἔχον τὴν ἰσόγειον εἰσοδὸν εὐρύχωρον ὡς αἴθουσαν χοροῦ. Τὴν ἐπαύριον ἀπέσπασμα τοῦ συντάγματος τῆς Βουργωνίας· σταθμεύοντο εἰς Δ. . . ἀφίκθη πρὸς καταστολὴν τῆς στάσεως ταύτης, ἀλλὰ διστυχῶς κατόπιν ἑορτῆς, διότι οἱ χωρικοὶ εἶχον διασκορπισθῆ ὁφοῦ κατηρήμασκαν, ἐλειλάτησαν καὶ κατέκαυσαν τὸ φρούριον.

— Τόπος εἰς τὸν δόποιον ἐκτελοῦνται τοιαῦται βιαιοπράγιαι ἀτιμωρητὶ εἴναι τόπος χαμένος, εἰπον ἐγὼ περιλύπως.

— Η ἐποχὴ εἶναι κακή· ἀλλ' εἴμαι ήσυχος· ως πρὸς τὴν ἔκβασιν τῶν διατρεχόντων, ἐπρόσθεσεν ὁ βαρῶνος μετ' ἀταράχου πεποιθήσεως. Οἱ πρόγονοί μας ἐγίνωσκον τὶ ἐστὶν ἐμφύλιος πόλεμος, διότι δὲν εἴναι πρώτη φορὰ καθ' ἣν αἱ φατρίκιτέθλιψαν τὸ βασίλειον· πολλάκις μάλιστα, ἀλλοτε εἶχον πολιορκηθῆ τὰ παλαιὰ ταῦτα τείχη, ἀλλ' οὐδέποτε οἱ Οὐγενέτοι ἐπέβησαν αὐτῶν. Οὐτοι καὶ ἡμεῖς θέλομεν ὑπερχασπισθῆ τοὺς νόμους μας, τὴν πίστιν μας καὶ τὰ δικαιώματά μας!

Ἐξελθὼν τοῦ ἐστιατορίου ὁ βαρῶνος ἔλαβε τὸ πυροβόλον καὶ ὑπῆγε νὰ περιέλθῃ τοὺς ἀγρούς του, ως ἔλεγεν ἀστειευόμενος, διότι ὁ περίπατος του διήρκει μέχρι τῆς νυκτός. Ἐμεινα λοιπὸν ἐγὼ μόνος μετὰ τῆς βαρωνίδος, ἐπειδὴ ἡ δεσποινύνθη δὲ Μαλεπέρ εἶχε γίνει ἄφαντος καθ' ἣν στιγμὴν εἰσερχόμεθα εἰς τὴν αἴθουσαν. Τὴν ἡκολούθησα δύμας διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, καὶ τὴν εἶδον ἀποσυρθεῖσαν εἰς ἔνα θάλαμον, διὰ τῆς ἡμικινεψυγμένης θύρας τοῦ ὄποιου διέκρινον τὴν σκιὰν αὐτῆς, ἐνῷ ἐπεριπάτει, ἀμυδρῶς διαγραφομένην ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

— Λοιπὸν κύριε, ἐδοκιμάσατε νὰ προσφέρετε τὰς θεραπείας σας; μ' ἡρώτησεν ὁ βαρῶνος ἀναλαμβάνουσα τὴν θέσιν της εἰς τὸ ἀνάκλυντρον.

— Φεῦ! μάλιστα, κυρία, ἀπεκρίθην, ἀλλὰ δὲν ἔχω καμμίαν ἐλπίδα.

— Α! ἀνιψώνησε, δὲν βλέπω τὴν αἰτίαν. Καὶ ἀρχὰς ἴσως ἡ θυγάτηρ μου δὲν θὰ σᾶς περιποιηθῆσον ἀξίζετε, διότι εἶναι φύσει ὀλίγον εὐαίσθητος, ἀλλὰ κατὰ βάθος σᾶς ἐκτιμᾷ, πιεζεῖσατέ με· (ἀκολουθεῖ)